

BARBARA KINGSOLVER

ΝΤΙΜΟΝ
ΚΟΠΕΡΧΕΝΤ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Κατερίνα Σχινά

Women's
Prize for
Fiction
2023

ΒΡΑΒΕΙΟ
PULITZER
2023

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ντίμον Κόπερχεντ**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Demon Copperhead
Από τις Εκδόσεις HARPER. An Imprint of HarperCollins Publishers, Νέα Υόρκη, 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Barbara Kingsolver
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Κατερίνα Σχινά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ηρακλής Καρελίδης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Faber
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Barbara Kingsolver, 2022

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Corbis/VCG/Getty (εμπροσθόφυλλο) / Shutterstock
(οπισθόφυλλο)

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2024

ISBN 978-618-01-5619-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

BARBARA KINGSOLVER

**ΝΤΙΜΟΝ
ΚΟΠΕΡΧΕΝΤ**

Μετάφραση – Σημειώσεις: Κατερίνα Σχινά

Το παρόν βιβλίο είναι προϊόν μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τόποι και τα περιστατικά είναι φανταστικά και δεν πρέπει να ερμηνευθούν ως αληθινά. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά γεγονότα, τοποθεσίες, οργανισμούς, ή πρόσωπα, ζωντανά ή νεκρά, είναι εντελώς συμπτωματική.

Για όσους επιβίωσαν

«Είναι μάταιο να ανακαλείς το παρελθόν,
εκτός κι αν ασκεί κάποια επίδραση στο παρόν»
Τσαρλς Ντίκενς, *Ντέιβιντ Κόπερφιλντ*

1

Πρώτον, γεννήθηκα. Κόσμος και κοσμάκης έτρεξε να δει, κι όπως πάντα τα περίμεναν όλα από μένα: το πιο δύσκολο κομμάτι της δουλειάς το ανέλαβα εγώ, και η μάνα μου έμεινε, ας το πούμε απλά, αμέτοχη.

Οποιαδήποτε άλλη μέρα θα την έβλεπαν έξω, στη βεράντα του λυόμενου, οι καλοί γείτονες που πάντα έχουν τον νου τους, καθώς έχουν ρουφήξει μαζί με το γάλα της μάνας τους τη συμφορά. Μέσα στους καύσωνες του όψιμου καλοκαιριού και του φθινοπώρου, ρίχνοντας μια ματιά προς το βουνό πάντα την έβλεπαν εκεί, μια κατάξανθη μικρούλα που κάπνιζε τα Pall Mall της κρεμασμένη στο κάγκελο, σαν καπετάνισσα στο καράβι της που τώρα ίσως και να 'χε έρθει η στιγμή να βυθιστεί. Μιλάμε για ένα κορίτσι δεκαοκτώ χρονών, ένα κορίτσι ολομόναχο και έγκυο όσο δεν παίρνει. Τη μέρα που δε φάνηκε, ο κλήρος έπεσε στη Νανς Πέγκοτ να πάει να χτυπήσει την πόρτα της, να ορμήσει μέσα και να τη βρει αναίσθητη στο πάτωμα του μπάνιου με το σκουπιδομάνι της παντού κι εμένα να 'χω ήδη ξεπροβάλει. Ένας γλιστερός αιχμάλωτος γαλαζωπός σαν ψάρι, που μάζευε άμμο από το πλαστικό πλακάκι, σερνάμενος σαν σκουλήκι, σπρώχνοντας, προχωρώντας, γιατί είμ' ακόμα μέσα στον σάκο όπου κολυμπάνε τα μωρά, στην προ-πραγματική ζωή τους.

Ο κύριος Πέγκοτ ήταν απέξω, με το φορητό του στο ρελαντί. Πήγαινε στον εσπερινό, κι ίσως σκεφτότανε πόση απ' τη ζωή

του είχε σπαταλήσει περιμένοντας γυναίκες. Η κυρά του θα του 'χε πει πως τα σταυροκοπήματά του μπορούσαν να περιμένουν ένα λεπτό, πρώτα έπρεπε να πάει να δει αν η έγκυος κοπελίτσα από δίπλα είχε γίνει πάλι τύφλα. Η κυρία Πέγκοτ είναι γυναίκα που δε μασάει στα δύσκολα, κι άμα χρειαστεί, ως και τον Ιησού Χριστό μπορεί να προστάξει να λουφάξει στη γωνίτσα του και να μη βγάλει άχνα. Πετάχτηκε έξω φωνάζοντάς του να καλέσει το 911*, ένα κακόμοιρο μωρό στο μπάνιο παλεύει με μπουνιές και γροθιές να βγει από τον σάκο.

Σαν μικρός μελανιασμένος πυγμαχός. Αυτά τα λόγια θα χρησιμοποιούσε αργότερα, χωρίς να ντρέπεται καθόλου που έπιανε στο στόμα της τη χειρότερη μέρα της ζωής της μάνας μου. Κι αν έτσι εμφανίστηκα στους πρώτους ανθρώπους που 'ριξαν πάνω μου τα μάτια τους, θα το δεχτώ. Για μένα αυτό λέει πως είχα μια ευκαιρία να παλέψω. Σπουδαίες πιθανότητες, τι να σου πω. Αν μια μάνα είναι ξαπλωμένη μέσα στα ίδια της τα κάτουρα και τα μπουκαλάκια με τα χάπια, ενώ οι άλλοι μπατσίζουνε το παιδί που μόλις έχει αμολήσει από τη μήτρα της για να βάλει φωνή και να ζωντανέψει, τότε μάλλον είναι καταδικασμένο το μπάσταρδο. Παιδί που γεννιέται από πρεζόνι είναι πρεζόνι. Θα μεγαλώσει και θα γίνει ό,τι δε θες να ξέρεις, σάπια δόντια και νεκρά μάτια, ο μπελάς να κλειδώνεις τα εργαλεία στο γκαράζ σου μήπως κάνουν φτερά, το μοτέλ που νοικιάζεις με τη βδομάδα, χωμένο πολύ πίσω από την κεντρική λεωφόρο. Αυτό το παιδί, αν ήθελε μια ευκαιρία για καλύτερη ζωή, έπρεπε να είχε δοθεί σε καμιά πλούσια, έξυπνη, ή χριστιανή θετή μητέρα, άσχετη από ουσίες. Όποιον και να ρωτήσεις, θα σου πει πως όσοι γεννιούνται σ' αυτό τον κόσμο είναι σημαδεμένοι από την ώρα που βγήκανε στο φως, χαμένοι ή κερδισμένοι.

---

* Ο αριθμός έκτακτης ανάγκης στις ΗΠΑ, μέσω του οποίου ένας πολίτης μπορεί να συνδεθεί με την αστυνομία, την πυροσβεστική, ή το εφημερεύον νοσοκομείο για παροχή άμεσης βοήθειας.

Όμως εγώ από γεννησιμιού μου έχαψα το παραμύθι του ηπερρήρωα. Μα υπήρχε τούτο το επάγγελμα στο σύμπαν του λυόμενου μας; Μπας κι είχαν όλοι εγκαταλείψει το Σμόλβιλ σε αναζήτηση εντονότερης δράσης; Να σώσω ή να σωθώ, ιδού η απορία. Ως την τελευταία σελίδα θέλεις να πιστεύεις πως τίποτα δεν έχει τελειώσει.

Τετάρτη ήταν όταν γίνανε όλα αυτά, λένε πως είναι η άσχημη μέρα της βδομάδας. Μέρα αποφράδα και τα σχετικά. Κι αποπάνω να βγαίνεις στριμωγμένος μέσα στο σακούλι του εμβρύου. Κι όμως. Κατά πώς λέει η κυρία Πέγκοτ, έχει κι ένα καλό το να γεννιέσαι σε σακούλα: είναι η υπόσχεση του Θεού ότι ποτέ δε θα πνιγείς. Ειδικά. Μπορεί να την κάνεις από υπερβολική δόση, να καρφωθείς στο τιμόνι, να ψηθείς στη θέση του οδηγού, να τινάξεις τα μυαλά σου στον αέρα, αλλά το μόνο μέρος που δε θα ρουφήξεις την τελευταία σου ανάσα είναι κάτω απ' το νερό. Σ' ευχαριστώ, Ιησού.

Δεν ξέρω αν έχει σχέση, πάντα όμως είχα κόλλημα με τον ωκεανό. Συνήθως τα παιδιά παθιάζονται με τους δεινοσαύρους, μαθαίνουνε απέξω κάθε φτιαξιά και κάθε τύπο, αλλά μ' εμένα ήτανε αλλιώς, εγώ γούσταρα τις φάλαινες και τους καρχαρίες. Ακόμα και τώρα σκέφτομαι μάλλον περισσότερο από το κανονικό το νερό, να πλέω μέσα του, το μπλε χρώμα, το πώς για τα ψάρια αυτό το μπλε είναι το παν. Ο αέρας και η φασαρία και ο κόσμος και οι δικές μας σπουδαιοφανείς πυρετικές ανοησίες είναι εκεί κάτω μια ελάχιστη ενόχληση. Το πολύ.

Δεν έχω δει αληθινό ωκεανό, μόνο σε φωτογραφίες, και σ' εκείνη την υπνωτιστική εικόνα που έχουνε για προφύλαξη οθόνης στον υπολογιστή της βιβλιοθήκης, με κύματα που φουσκώνουνε και ξεχύνονται παντού. Τι ξέρω λοιπόν για τον ωκεανό, αφού δεν έχω ακόμα σταθεί στην αμμουδερή γενειάδα του να τον κοιτάξω στα μάτια; Ακόμα περιμένω να συναντήσω το

μοναδικό μεγάλο πράγμα που ξέρω σίγουρα ότι δεν πρόκειται να με καταπιεί ζωντανό.

Στην καρδιά της κοιμηθείας Λη, ανάμεσα στο ανθρακωρυχείο Ρουέλιν κι έναν καταυλισμό που οι άνθρωποι τον λένε Ράιτ Πουρ, στην κορφή ενός δρόμου ανάμεσα σε δυο απότομα βουνά, ήταν στημένο το μονόχωρο λυόμενό μας. Ξόδεψα περισσότερες ώρες στα δάση εκεί πάνω απ' όσες θα 'χατε όρεξη να μετρήσετε, μαζί μ' έν' αγόρι που το λέγανε Μάγκοτ, σκουλήκι πά' να πει, τσαλαβουτώντας στο ρυάκι, αναποδογυρίζοντας μεγάλες πέτρες, δυνατός και σπουδαίος. Θα μπορούσα να 'χα διαλέξει κάποιον άλλο, σίγουρα όμως ένας ήρωας της Marvel είναι προτιμότερος από κάποιον της DC, κι εμένα αγαπημένος μου ήτανε ο Γούλβεριν. Ενώ ο Μάγκοτ έκλινε περισσότερο προς τη Στορμ, που είναι κορίτσι. (Τρομερές δυνάμεις, και μεταλλαγή, αλλά και πάλι.) Το Μάγκοτ έβγαινε από το Ματ Πέγκοτ, που ήτανε ολόκληρο το όνομά του, και προφανώς είχε σχέση με την κυρία που ούρλιαζε στο πάρτι των γενεθλίων μου, τη γιαγιά του. Αυτή ήταν η αιτία που με τον Μάγκοτ γίναμε για λίγο καιρό τα αχώριστα, αντίθασα γειτονόπουλα. Πρώτα, όμως, έπρεπε να γεννηθεί (και γεννήθηκε, λίγο πιο μπροστά από μένα), και να της τον πασάρουνε, μιας και η μαμά του είχε φύγει για παρατεταμένες διακοπές στις γυναικείες φυλακές του Γκούτσαντ. Έχουμε εδώ υλικό ικανό να γαμήσει παραπάνω από μία νεαρή ζωή. Κι αυτό που έχετε στα χέρια σας είναι το ξετύλιγμά του.

Το μέρος όπου μέναμε ήταν διάσημο γιατί είναι, λέει, φίσκα στις αγκιστροόδοντες οχιές. Οι άνθρωποι νομίζουνε πως ξέρουνε πολλά, μα να τι ξέρω εγώ. Τόσα χρόνια που γαυριάζαμε σκαρφαλώνοντας στα βράχια σ' όλα τα μέρη που γουστάρουν να φωλιάζουνε τα φίδια, ούτε μια οχιά δεν είδαμε. Φίδια ναι, συνέχεια. Αλλά τα φίδια είναι πολλών λογίων. Για παράδειγμα, ένα συνηθισμένο με βούλες που λέγεται Νεροδιάβολος και εκνευρί-

ζεται εύκολα και χτυπάει γρήγορα αν κάνεις το λάθος και το τσιγκλήσεις, αλλά η δαγκωματιά του είναι πιο ελαφριά απ' του σκύλου ή απ' το τσίμπημα της μέλισσας. Κάθε φορά που σε περιλαβάνει μια νεροφίδα, ξερνάς όλες τις βλαστήμιες που έχεις μαζεμένες στο ντουλαπάκι του κρανίου σου. Μετά σκουπίζεις το αίμα, παίρνεις το ραβδί σου και συνεχίζεις να είσαι ένας Ανταπόιντ* και να τσακίζεις το μουσκλιασμένο κούτσουρο του κακού. Μα αν σε περιλάβει καμιά αγκιστροδόνη οχιά, είναι το τέλος όσων σκόπευες να κάνεις εκείνη τη μέρα, ίσως μάλιστα με το δαγκωμένο μέρος του χεριού ή του ποδιού σου, τελεία και παύλα. Οπότε, έχει μεγάλη σημασία τι ψάχνεις και τι κοιτάς.

Αν σ' ενδιαφέρει, από το ένα πράγμα μαθαίνεις κι ένα δεύτερο. Ο καθένας μπορεί να ξεχωρίσει το τσοπανόσκυλο απ' το μπιγκλ, το σάντουιτς από το χάμπουργκερ. Θέλω να πω ότι τα σκυλιά μάς αρέσουν και τα χάμπουργκερ μας αρέσουν, αλλά ένα φίδι είναι διαολεμένο πλάσμα. Η κοιλάδα μας ήτανε φίσκα στις οχιές, έλεγαν οι ταμίες στο μπακάλικο όποτε έβλεπαν τη διέυθυνσή μας στον φάκελο με τα κουπόνια φαγητού της Μαμάς. Το έλεγε και ο οδηγός του σχολικού, μέρα παρά μέρα, κλείνοντας με βρόντο την πόρτα πίσω μου, σαν να την κοπάναγε στα μυτερά φιδίσια πρόσωπά μας. Οι άνθρωποι ψοφάνε να πιστεύουν στον κίνδυνο, αρκεί να είσαι εσύ ο στριμωγμένος και να σου λένε ο Θεός να σε φυλάει, ευλογημένος να 'σαι.

Χρόνια και χρόνια θα 'ρχονταν και θα 'φευγαν ώσπου να φτάσω στον πάτο όλων αυτών των ευχών που δεν αφορούσαν μονάχα τα φίδια. Μια από τις κακές επιλογές της Μαμάς, όπως έμαθε να τις αποκαλεί στην αποτοξίνωση –και ήταν πολλές, πιστέψτε με–, ήταν ένας τύπος που τον έλεγαν Κόπερχεντ, χαλκοκέφαλο,

---

* Adaptoid είναι ένα ανδροειδές δημιουργημένο από μια εγκληματική επιστημονική οργάνωση, το οποίο διαθέτει υπερδυνάμεις και έχει προγραμματιστεί να νικήσει τον Captain America. Ένα από τα πολλά δημιουργήματα της Marvel Comics που πυροδοτούν τη φαντασία του Ντίμον.

σαν να λέμε αγκιστροδόδοντη οχιά.* Λέγανε πως είχε το σκούρο δέρμα και τα ανοιχτοπράσινα μάτια των Μέλαντζεν** και κόκκινα μαλλιά που σ' έκαναν να χαζεύεις. Τα είχε μακριά και γυαλιστερά σαν χάλκινη πεντάρα, έλεγε η μάνα μου, που ξεκάθαρα την είχε πατήσει άσχημα. Ένα φίδι χτυπημένο σε τατουάζ τύλιγε το δεξί του μπράτσο, γιατί εκεί τον είχε δαγκώσει δυο φορές: πρώτη φορά στην εκκλησία, όταν ήταν παιδί και πάλευε να γίνει άντρας ανάμεσα στους αρσενικούς της οικογένειάς του που χειρίζονταν τα φίδια, και μια δεύτερη αργότερα, μακριά απ' το βλέμμα του Θεού. Η Μαμά έλεγε πως δε χρειαζόταν το τατουάζ για υπενθύμιση, εκείνο το χέρι τον βασάνιζε ως το τέλος. Πέθανε το καλοκαίρι πριν γεννηθώ. Το χάλι της μέρας που γεννήθηκα άφησε άφωνους πολλούς ανθρώπους, γι' αυτό και κάλεσαν ασθενοφόρο κι ύστερα το τερατώδες φορηγάκι της Πρόνοιας ανηλίκων, που έκανε αγώνα δρόμου να φτάσει μες στη λάσπη. Αμφιβάλλω όμως αν ξαφνιάστηκε κανείς που με είδε να μεγαλώνω μ' αυτά τα μάτια, μ' αυτά τα μαλλιά. Θα μπορούσα κάλλιστα να 'χα γεννηθεί και με μια βούλα από μελάνι στο μέτωπο.

Η Μαμά είχε τη δική της εκδοχή για τη μέρα που γεννήθηκα, μα δεν την πίστευα ποτέ, αν σκεφτεί κανείς πως ήτανε λιπόθυμη όταν ήρθα στον κόσμο. Όχι πως είμαι μάρτυρας του συμβάντος, αφού ήμουν νεογέννητος και επιπλέον μέσα σε σάκο. Ήξερα, όμως, την ιστορία από την κυρία Πέγκοτ. Κι αν είχες περάσει έστω και μια μέρα συντροφιά μ' εκείνη και με τη μαμά μου, μάθαινες, θέλοντας και μη, ποιο απ' τα δυο λαχεία θα κέρδιζε.

---

* Copperheads ονομάζονταν επίσης κατά τη δεκαετία του 1860 όσοι ανήκαν στην παράταξη του Δημοκρατικού Κόμματος της Ένωσης που αντιτασσόταν στον αμερικανικό εμφύλιο και επιθυμούσε άμεση ειρηνική διευθέτηση με τους Συνομοσπονδιακούς.

** Εθνοτική ομάδα στην περιοχή των Απαλαχίων ορέων, καταγόμενοι από Ευρωπαίους του Νότου ή Κεντροευρωπαίους και φυλές της υποσαχάριας Αφρικής. Λέγεται πως οι λευκοί πρόγονοί τους είχαν έρθει στη Βιρτζίνια ως άμισθοι υπηρέτες περί τα μέσα του 17ου αιώνα.

Και να ποιο ήταν το λαχείο της Μαμάς. Τη μέρα που γεννήθηκα, εμφανίστηκε ξαφνικά η μητέρα του μπαμπά του μωρού της. Δεν την είχε γνωρίσει η Μαμά, ούτε και ήθελε να τη γνωρίσει, με όσα είχε ακούσει για κείνη την οικογένεια. Το ότι ανήκαν στην εκκλησία των Βαπτιστών που αναμετριοούνται με τα φίδια* δεν ήταν καν το μισό. Λέγανε πως ήταν άνθρωποι που σπάγανε στο ξύλο ο ένας τον άλλον, άντρες που μαστιγώνανε με τη λουρίδα τις γυναίκες τους, μανάδες που χτυπούσανε τα παιδιά με όποιο αντικείμενο είχαν εύκαιρο, ας ήταν κι η Αγία Γραφή. Αυτό το τελευταίο το πίστευα, γιατί ακούς συχνά τέτοια πράγματα, για ανθρώπους τόσο θεοσεβείς που δαμάζουνε τα φίδια και δαμάζουνε και τους δικούς τους, μαυρίζοντάς τους τα μάτια. Αν όλα αυτά σας φαίνονται ανήκουστα, ίσως να νομίζετε επίσης ότι σε μια άνυδρη κομητεία δεν μπορείς να βρεις αλκοόλ. Στη νοτιοδυτική Βιρτζίνια, όμως, τα 'χουμε όλα, το ένα κακό πάνω στο άλλο.

Υποτίθεται πως, όταν εμφανίστηκε αυτή η κυρία, είχαν αρχίσει για τα καλά οι ωδίνες. Ο τοκετός είχε έρθει από το πουθενά εκείνη τη μέρα, και βρήκε απροετοίμαστη τη Μαμά. Νομίζοντας πως έτσι θα άμβλυνε τον πόνο, είχε χτυπήσει ένα Seagram's πριν από το μεσημέρι ξεπλένοντάς το και με κάμποσο ούισκι για να μείνει ξύπνια ώστε να πιει περισσότερο, κι είχε καταπιεί και κάμποσα Vicodin γιατί κόντευε να κλατάρει από την ένταση. Και ξαφνικά, σηκώνει το βλέμμα της και βλέπει το πρόσωπο μιας άγνωστης στο παραθυράκι του μπάνιου, κολημένο με τέτοια δύναμη στο τζάμι, που το στόμα της έμοιαζε με τη σχισμή του πισινού (τα λόγια είναι της Μαμάς, η παρομοίωση δική της, σας αρέσει δε

---

* Στις απομονωμένες αγροτικές κοινότητες της περιοχής των Απαλαχίων είναι διαδεδομένη μια θρησκευτική ιεροτελεστία κατά τη διάρκεια της οποίας οι πιστοί χειρίζονται φίδια και κάποτε πίνουν το δηλητηριό τους ως εκδήλωση της δύναμης της πίστης τους, επικαλούμενοι την περικοπή από το Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο (1ΣΤ, 17-18): «σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύουσι ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἄρουσι· κἄν θανάσιμόν τι πῶσιν, οὐ μὴ αὐτοῦς βλάψει».

σας αρέσει). Η κυρία περνάει καμαρωτή καμαρωτή την μπροστινή πόρτα και ορμάει στη μαμά, όλο κόλαση και θειάφι. Τι κάνει σε τούτο το αθώο αρνάκι που έβαλε ο παντοδύναμος Θεός στην κοιλιά της; Ήρθε να πάρει το μοναχοπαίδι του πεθαμένου της του γιου απ' αυτό το άντρο της ακολασίας και να το μεγαλώσει αξιοπρεπώς.

Η Μαμά πάντα ορκιζόταν ότι αυτό ήταν το τρένο που έχασα παρά τριχά: να μ' αρπάξει εκείνη η γυναίκα και να με μεγαλώσει μ' ένα τσούρμο αφιονισμένων Πεντηκοστιανών στο Όπεν Ας* του Τενεσί. Επινοημένο το όνομα του τόπου, δική μου πινελιά. Η Μαμά αρνιόταν να μιλήσει για την οικογένεια του πατέρα μου· δεν έλεγε ούτε τι τον σκότωσε. Μόνο πως ήταν ένα άσχημο ατύχημα σ' ένα μέρος που δε θα πήγαινα ποτέ, και που λεγότανε Μπανιέρα του Διαβόλου. Το μόνο που καταφέρνεις όταν κρατάς μυστικά από τα νεαρά αυτιά είναι να φυτεύεις σπόρους στο κεφάλι τους, κι αυτοί μεγάλωσαν και φούντωσαν στο μικροσκοπικό μου κρανίο και γέννησαν θανάτους πιο φρικτούς απ' αυτούς που μ' άφηναν να βλέπω στην τηλεόραση σ' εκείνη την ηλικία. Έφτασα στο σημείο να τρέμω τις μπανιέρες – που ευτυχώς δεν είχαμε. Είχαν οι Πέγκοτ, κι εγώ τις απέφευγα όπως ο διάολος το λιβάνι. Αλλά η Μαμά ήταν βράχος. Δε μιλούσε ποτέ για τη Μητέρα Κόπερχεντ, έλεγε μόνο πως ήταν μια γκριζομάλλα γριά στρίγκλα, Μπέτσι με τ' όνομα. Πολύ με απογοήτευε αυτό, ευχόμουν να 'χα για γιαγιά τουλάχιστον μια Μαύρη Χήρα** με γαμάτα κόκκινα μαλλιά. Ήταν η μόνη συγγενής του πατέρα μου που θα βλέπαμε ποτέ μας. Όταν ο γονιός σου σχολάει προτού πιάσεις εσύ δουλειά, μπορεί και να περάσεις πολλή απ' τη ζωή σου κοιτάζοντας αυτή τη μαύρη τρούπα.

Η Μαμά κι αν την είχε κοιτάξει. Ζούσε με τον φόβο ότι θα έχανε την επιμέλεια και τα έδωσε όλα στην αποτοξίνωση. Εγώ

---

* Open Ass: Ανοιχτός κώλος.

** Ηρωίδα κόμικς της Marvel.

βγήκα κι η Μαμά μπήκε κι έδωσε το εκατό τοις εκατό. Έδινε και ξανάδινε για χρόνια, είχε γίνει ειδική στην αποτοξίνωση, όπως λένε. Τόσες φορές την είχε δοκιμάσει.

Βλέπετε πώς η ιστορία της Μαμάς απλώς ανάδευε τη λάσπη. Κάποια κυρία εμφανίζεται (ή δεν εμφανίζεται), μου προσφέρει ένα καλύτερο σπίτι (ή και όχι), κι ύστερα φεύγει, αφού έχει ακούσει μια ωραία σειρά από ζουμερά κοσμητικά επίθετα (εύλογη υπόθεση για όποιον γνωρίζει τη Μαμά) που θα 'καναν τα αυτιά της κυρίας να βουίζουμε μέρες. Μήπως η Μαμά σκαρφίστηκε αυτή την εκδοχή για να παίζει μαζί μου; Ήταν αλήθεια, ή την είχε φτιάξει το θολωμένο της μυαλό; Όπως και να 'χει, ήτανε ξεκάθαρη: η κυρία είχε έρθει να σώσει ένα κοριτσάκι. Όχι εμένα. Αν βέβαια ίσχυε το παραμύθι της Μαμάς: Γιατί ένα κοριτσάκι; Αυτό ήταν που ήθελε πραγματικά, ένα ροζ πακετάκι που θα 'φερνε την καρδιά της στη θέση της; Σάμπως δεν ήμουν εύθραυστος εγώ;

Ύστερα είναι και το άλλο, μικρό αλλά σημαντικό: σ' αυτή την ιστορία, η Μαμά δεν ξεστόμιζε ποτέ το όνομα του πατέρα μου. Η γυναίκα είναι «η μάγισσα Γούντολ» – το επώνυμο του πατέρα μου. Αλλά για τον άντρα που την έμπλεξε με εγκυμοσύνες και μωρά ούτε λέξη. Άλλες φορές θα 'βρισκε πολλά να πει για δαύτον, όταν ο έρωτας και τα σχετικά έκαναν στάση στο δεύτερο και τελευταίο κελεπούρι με τους τρομερούς κοιλιακούς. Οι περιπέτειες εκείνου κι εκείνης. Αλλά σ' αυτή την ιστορία που αφορά την ύπαρξή μου, ο πατέρας μου είναι μονάχα η κακή επιλογή.

Η πρόθεσή μου είναι να τα διηγηθώ όλα εδώ με τη σειρά που συνέβησαν, να περιγράψω την απόσταση που διένυσε ένας νεαρός άντρας που δεν τον άφησε να πάρει ανάσα η ζωή, να συνδέσω σωστά τις τελίτσες αυτής της διαδρομής. Αλλά, διάολε. Είναι τρομερό να 'σαι παιδί, να μην μπορείς να ελέγξεις τίποτα. Έτσι και ξεπεράσεις αυτή την ηλικία και μεγαλώσεις, είναι πιο εύκολο να ξεχάσεις τη μιζέρια και να προσποιηθείς πως ήξερες από την αρχή τι έκανες και πού βάδιζες. Αν βέβαια έχεις καταλήξει σ' ένα μέρος όπου είσαι περήφανος να βρίσκεσαι. Κι αν όχι, είναι πιο εύκολο για σένα αν λησμονήσεις τα πάντα, τελεία και παύλα. Οπότε, σ' αυτή την εξιστόρηση διαλέγω μια τρίτη, ενδιάμεση εναλλακτική – ούτε περηφάνια, ούτε και λησμονιά. Κι αυτό δεν είναι εύκολο.

Θυμάμαι πως πάντα μ' άρεσε περισσότερο να παρατηρώ τα πράγματα παρά να μιλάω για αυτά. Είχα ερωτήματα. Το πρόβλημά μου ήταν οι άνθρωποι. Τα παιδιά που σκέφτονται δεν είναι ακόμα ολοκληρωμένοι άνθρωποι για να τους δώσεις ξεκάθαρους απαντήσεις. Ένα παράδειγμα. Οι Πέγκοτ δίπλα μας είχαν στην αυλή τους ένα σπιτάκι για πουλιά πάνω σ' έναν στύλο, ένα χάλι από πλήθος κρεμασμένες κολοκύθες, όλο τρύπες για να μπαινοβγαίνουν τα πουλιά. Ήταν μια παραλλαγή για πουλιά εκείνων των λυόμενων στην πλαγιά, όπου κάποιο ζευγάρι έστηνε οικογένεια και κανείς, ούτε τα παιδιά ούτε τα εγγόνια τους,

δεν έφευγε ποτέ από εκεί. Απλώς συνέχιζαν να συμβιώνουν κάτω απ' την ίδια στέγη, και να σέρνουν άλλο ένα λυόμενο για να το στήσουν εκεί γύρω, φτιάχνοντας μια μεγάλη οικογένεια με τις σκουριασμένες βεράντες τους και την κουρελιασμένη σημαία υψωμένη εκεί όπου ήταν η αρχική μονάδα. Ένα υποαπασχολούμενο έθνος. Αυτό ήταν και το πουλόσπιτο των Πέγκοτ, ένα αχούρι από πουλολυόμενα. Αλλά ποτέ δεν έζησαν πουλιά εκεί μέσα. Υπήρχαν άπειρες φωλιές πουλιών στα δέντρα πίσω απ' το σπίτι, ή έχτιζαν καμιά καινούργια όπου βρίσκανε, κάτω από την κουκούλα του φορητού του κυρίου Πέγκοτ, ας πούμε. Γιατί δε μετακόμιζαν σ' ένα ήδη φτιαγμένο σπίτι, όπου θα μένανε και τζάμπα; Ο κύριος Πέγκοτ έλεγε ότι τα πουλιά είναι σαν τους ανθρώπους, τους αρέσει να ζουν με τον δικό τους τρόπο. Έλεγε πως ήξερε κατοικίες που είχε χτίσει η κυβέρνηση για τον κόσμο και δεν κόστιζαν πολύ περισσότερο από ένα σπιτάκι για πουλιά αν ήθελες να μετακομίσεις σ' αυτές, αλλά ήταν το ίδιο αντιδημοφιλείς.

Ωραία, τότε γιατί το κρατάτε εκεί πάνω, να μαζεύει μούχλα; Ο Μάγκοτ μου είπε πως το είχε φτιάξει ο Χάμβι για υπενοικίαση. Ο Χάμβι ήταν ένας από τους θεούς του Μάγκοτ που τελευταία φορά τον είχαν δει κοντά σ' ένα σχολείο την εποχή των Bee Gees και του Έλβις. Τώρα όμως βρισκόμαστε στη δεκαετία του '90. Δηλαδή, οι Πέγκοτ κρατούσαν αυτό το άχρηστο πουλόσπιτο στον στύλο του όλα αυτά τα χρόνια για να θυμούνται τον γιο τους τον Χάμβι; Δεν το έχασα. Οι Πέγκοτ είχαν στο σύνολο επτά παιδιά, άλλα ζούσαν μακριά, όπως στην Οκάλα της Φλόριντα, άλλα πολύ κοντά, ένα χιλιόμετρο απόσταση. Αμέτρητα ξαδέφια τριγυρνούσαν σ' εκείνο σπίτι σαν αγέλες μισοπεθαμένων ζώων με δικαίωμα σ' ένα πιάτο φαγητό. Καθημερινά μιλούσαν σε κάποιο μέλος της οικογένειας ή για κάποιο μέλος της οικογένειας, εκτός από δύο: (1) τη μαμά του Μάγκοτ, (2) τον Χάμβι. Η μια κάνει φυλακή στο Γκούτσαντ, ο άλλος είναι πεθαμένος, για λόγους που δε συζητιούνται ποτέ.

Εκτός απ' το πουλόσπιτο χωρίς πουλιά, είχανε κι ένα σκυλόσπιτο χωρίς σκύλο. Ο κύριος Πέγκοτ είχε κάποτε κυνηγόσκυλα πριν τον εγκαταλείψει το κουράγιο και οι δυνάμεις του όπως όλους τους γέρους που ξέραμε, τότε που είχε ακόμα τα πνευμόνια για κυνήγι και τα σκυλιά είχαν αλεπούδες και αρκούδες να καταδιώξουν ανάμεσα στα δέντρα. Το φθινόπωρο μας πήγαινε στα δάση να ψάξουμε για τζίνσενγκ και σάσαφρο, αφού αυτά είναι φυτά και δεν μπορούν να τρέξουν πιο γρήγορα από σένα. Αλλά κυρίως για να είμαστε έξω. Ήξερε να ξεχωρίζει τα κελαηδίσματα των πουλιών όπως οι άνθρωποι ξέρουν ποιος τραγουδάει στο ραδιόφωνο. Αφού μεγαλώσαμε αρκετά για να μπορούμε να χειριζόμαστε τουφέκι, εννιά δέκα χρονώ, μας έδειξε πώς πιάνεται το ελάφι και, αφού το σκοτώσουμε, πώς σηκώνουμε το κουφάρι του και το περνάμε στο κλαδί του δέντρου στο στενάκι του κήπου για να το καθαρίσουμε, αφήνοντας τα κουλουριαστά του σωθικά να πέσουν αχνιστά στο χαλίκι. Η κυρία Πέγκοτ μαγείρευε ελάφι στη γάστρα. Δεν έχετε φάει τίποτα αν δεν το έχετε δοκιμάσει.

Το άδειο σκυλόσπιτο βρισκόταν ανάμεσα στο λυόμενό μας και στο σπίτι των Πέγκοτ. Ο Μάγκοτ κι εγώ στρώναμε έναν μουσαμά και κοιμόμασταν εκεί μέσα, συνήθως όταν έπεφτε κανένα δέντρο εκεί γύρω και παρέσυρε τα καλώδια του ηλεκτρικού και δεν μπορούσαμε να δούμε τηλεόραση. Ένα καλοκαίρι το κάναμε αυτό για έναν μήνα, επειδή μια φορά που παίζαμε Duck Hunt της Nintendo μου 'φυγε κατά λάθος το τηλεχειριστήριο κι έσπασα την οθόνη. Το ατύχημα το φορτώθηκε ο Μάγκοτ για να μη με στείλουνε στο σπίτι και με γδάρουν ζωντανό. Η κυρία Πέγκοτ προσποιήθηκε ότι τον πίστεψε, παρόλο που είχε ακούσει τι είχε γίνει. Ίσως όλοι να 'χουνε μια τέτοια χρυσή στιγμή στη ζωή τους: μια στιγμή που όλα θα πήγαιναν καλά χάρη στους ανθρώπους που σε υποστήριζαν, και δυστυχώς εσύ τη χαράμισες θυμώνοντας για κάποιο άχρηστο πράγμα όπως μια χαλασμένη τηλεόραση.

Το σπίτι των Πέγκοτ βρισκόταν στην κορυφή του δρόμου, πε-

ριτριγυρισμένο από δάσος. Κάποτε είχαν κότες κι έναν κόκορα με διαθέσεις κατά συρροή δολοφόνου που μου 'φερνε εφιάλτες. Αλλά δεν ήταν κανονικοί αγρότες. Ούτε και οι πιο θεοσεβούμενοι. Ωστόσο, αυτοί βρέθηκαν να με πάρουν. Η Μαμά απεχθανόταν την εκκλησία, επειδή κάποιες από τις ανάδοχες οικογένειες με τις οποίες είχε ζήσει είχαν πολλά πάρε δώσε με παπάδες. Αλλά εμένα δε με ενοχλούσε. Μου άρεσε να χαζεύω τις γυναίκες που τραγουδούσαν, όσο για τα υπόλοιπα – σιγά, μπορούσες να πάρεις έναν υπνάκο, κανείς δε θα σε πρόσεχε. Άσε αυτό το άλλο, να σ' αγαπάνε αυτόματα άπαξ και είχες τον Χριστό στο πλευρό σου. Όχι σαν μια βρύση που πότε ανοίγει και πότε κλείνει, όπως γίνεται με τους ανθρώπους. Πάντως, κάποιες από τις ιστορίες της Βίβλου με ενοχλούσαν, σίγουρα. Η ιστορία με τον Λάζαρο μ' έκανε άνω κάτω, γιατί σκεφτόμουν ότι ο πατέρας μου μπορεί να ξαναγύριζε κι έπρεπε να πάω να τον βρω. Η κυρία Πέγκοτ είπε στη Μαμά ότι έπρεπε να πάω να δω τον τάφο του μπαμπά στο Τενεσί και τσακώθηκαν πολύ άσχημα. Ο Μάγκοτ με ηρέμησε εξηγώντας μου ότι οι ιστορίες της Βίβλου είναι ένα άλλο είδος κόμικς με υπερήρωες. Δεν πρέπει να τις μερδεύουμε με την πραγματική ζωή.

Όταν είσαι παιδί, απλώς αποδέχεσαι ότι υπάρχουν διαφορετικοί κόσμοι με διαφορετικούς κανόνες, ακόμα και ότι κάθε σπίτι έχει τους κανόνες του. Το σπιτικό των Πέγκοτ ήταν ένα μέρος όπου τα πράγματα έμπαιναν εκεί όπου έπρεπε. Ο κύριος Πέγκοτ ερχόταν σπίτι με τα ψώνια κι αμέσως, γραμμή, στο ψυγείο. Ο Μάγκοτ κι εγώ τελειώναμε τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμό μας στο σαλόνι, κι όλα εκείνα τα λέγκο και τα ψιλοπράγματα που απλώνουμε γύρω μαζεύονταν προτού βγούμε έξω, αλλιώς γινότανε κόλαση. Όχι όμως στο σπίτι μου, όπου το γάλα φαινόταν να 'χει τη δική του ζωή και καθόταν στον πάγκο ώσπου να μεταμορφωθεί σε κάτι άλλο. Η Μαμά έλεγε πάντα ότι θα έχανε το μυαλό της αν δεν ήτανε καλά βιδωμένο, και δεν είχε άδικο. Το καρτελάκι με τ' όνομά της που φορούσε στη δουλειά πεταμένο στο πίσω μέρος

της τουαλέτας, τα βαφτικά της δίπλα στον νεροχύτη της κουζίνας, η τσάντα της έξω, κάτω από μια καρέκλα. Τα παπούτσια όπου να 'ναι. Έτσι ήταν η Μαμά. Στο δωμάτιό μου προσπαθούσα να κρατάω τακτοποιημένα τα πράγματά μου, κυρίως τα στρατιωτάκια και τους υπερήρωές μου και τα μπλοκ ζωγραφικής μου. Μια φορά ρώτησα τη Μαμά πώς να φτιάξω το κρεβάτι μου για να 'ναι στρωμένο όπως τα βλέπεις στην τηλεόραση, κι αυτό της φάνηκε εντελώς ξεκαρδιστικό.

Εμείς τα παιδιά περιπλανιόμασταν πολύ, καμιά φορά φτάναμε ως τον καταυλισμό των παλιών ανθρακωρυχείων με τα σπιτάκια στη σειρά όπως στη Μονόπολη, μόνο που δεν ήταν πια όλα ίδια, εξαιτίας των κακοτεχνιών και των διάφορων τρόπων με τους οποίους μπορεί να βουλιάξει μια στέγη. Παίζαμε τον βασιλιά του λόφου πάνω στα βουναλάκια με το παρατημένο κάρβουνο και γυρνούσαμε σπίτι με άσπρες βλεφαρίδες και πρόσωπα μαύρα, σαν τους παλιούς ανθρακωρύχους που είχαμε δει σε φωτογραφίες. Ή παίζαμε στα γύρω ποταμάκια. Όχι σ' εκείνη την ακατονόμαστη Μπανιέρα του Διαβόλου, που φρόικαρε τη Μαμά – έτσι κι αλλιώς ήτανε μακριά, στην κομητεία Σκοτ. Το καλύτερο μέρος απ' όλα ήταν το μικρό ρυάκι που κυλούσε ακριβώς πίσω απ' το σπίτι μας, γιατί εκεί μπορούσε ένα αγόρι να γίνει αόρατο. Νερό με τις δικές του διαθέσεις, που σερνόταν κατά τα κέφια του κάτω απ' όλες εκείνες τις πέτρες. Και κάτω απ' το νερό, μια λάσπη που σ' έκανε να νιώθεις πλούσιος – μύριζε φύλλα, ήταν παχιά, είχε ένα χρώμα που ήθελες να το φας. Ρυάκι των Πέγκοτ το έλεγαν, γιατί οι Πέγκοτ ήταν αυτοί που ζούσαν εκεί από παλιά. Το σπίτι τους το είχε χτίσει κάποιος προηγούμενος Πέγκοτ πριν ξεφυτρώσουν άλλα σπίτια εκεί πάνω, τότε που ήταν ένα μεγάλο αγρόκτημα με καπνά, ένα απέραντο χωράφι που το όργωναν με μουλάρια. Έτσι έλεγε ο κύριος Πέγκοτ. Μόνο με μουλάρια μπορούσες να καλλιεργήσεις τέτοια κακοτράχαλα, επικινηή εδάφη. Με το τρακτέρ θα κυλούσες προς τα πίσω και θα σκοτωνόσουν.

Το λυόμενο όπου μέναμε με τη Μαμά στην ουσία ανήκε στους

Πέγκοτ, ήταν το προηγούμενο σπίτι της Τζουν, της θείας του Μάγκοτ, πριν μετακομίσει στο Νόξβιλ. Η Μαμά το νοίκιαζε από τους Πέγκοτ και μάλλον γι' αυτό την πρόσεχαν και τη βοηθούσαν, σαν να ήταν η Μαμά η αντικαταστάτρια που σηκώθηκε από τον πάγκο όταν η κόρη τους, της πρώτης ομάδας, βγήκε από το παιχνίδι. Ο Μάγκοτ έλεγε ότι η Τζουν ήταν η αγαπημένη τους, ακόμα κι όταν πήρε το πτυχίο της νοσηλεύτριας και πήγε να ζήσει αλλού. Πράγμα που λέει πολλά. Οι περισσότερες οικογένειες πιο εύκολα θα σε συγχωρούσαν που πήγες φυλακή παρά που έφυγες από την κομητεία Λη.

Για να είμαι ξεκάθαρος, η Μαμά κι εγώ δεν ήμασταν συγγενείς τους, οπότε το σπίτι μας δεν ήταν κανένα από εκείνα τα οικογενειακά αχούρια όπου ο ένας ζει πάνω στον άλλο. Αυτά τα άθλια μέρη εμφανίζονται στα ριάλιτι πολύ συχνότερα απ' ό,τι στην πραγματικότητα, νομίζω για τον ίδιο λόγο που οι άνθρωποι θέλουν να βλέπουν αγκιστροδόδες οχιές εκεί όπου δεν υπάρχουν ούτε για δείγμα. Οι Πέγκοτ είχαν μόνο το σπίτι τους κι ένα ακόμα μονόχωρο λυόμενο. Κάπου δέκα οικογένειες έμεναν στον δρόμο μας, πιο πάνω ή πιο κάτω από μας, και διατηρούσαν τα σπίτια τους πολύ περιποιημένα – ούτε μ' αυτούς είχαμε καμιά συγγένεια.

Αλλά οι Πέγκοτ ήτανε μια βροντερή ορδή, χωρίς αμφιβολία. Ζήλευα τον Μάγκοτ που είχε τόσα ξαδέρφια, έναν πλούτο που τον θεωρούσε εντελώς δεδομένο. Ακόμα και τις σέξι μεγαλύτερες ξαδέρφες τους που λέγανε: «Ωωω, Μάτι, και τι δε θα 'διναν να 'χα τις βλεφαρίδες σου! Δεν είναι δίκαιο να χαραμίζει ο Θεός ένα τόσο χαριτωμένο πρόσωπο σ' ένα αγόρι!» Και μετά τσιρίζανε όταν ο Μάτι πάλευε να τους τσιμπήσει τα μπράτσα, όλες αυτές οι καλογυμνασμένες μαζορέτες που ειλικρινά μπορούσαν να τον κάνουν σκόνη ανά πάσα στιγμή. Αποκλείεται να φοβόντουσαν τις τσιμπιές του. Ήταν απλώς μια συνήθεια, να λένε τις κοριτσιίστικες μαλακίες τους στον Μάγκοτ, κι αυτός να προσποιείται ότι δεν του αρέσουν.

Κι εγώ σκεφτόμουν: Αλήθεια ρε φίλε; Ναι, το καταλαβαίνω ότι το *χαριτωμένος* είναι μια λέξη που ένας άντρας οφείλει να την αντιμετωπίζει σαν να 'ναι βλεννόρροια και να προστατεύει τ' αρχίδια του από δαύτην. Όλο το θέμα του ανδρισμού ήταν πολύπλοκο με τον Μάγκοτ, για να το θέσω διακριτικά. Αλλά κανένας δεν υπήρχε γύρω να τον κρίνει, μονάχα οι ξαδέρφες του. Κι εγώ, ο κόπανος χωρίς ούτε μια ξαδέρφη, που θα πλήρωνα όσο όσο για μια κοπέλα που θα μου 'κανε τέτοια αστεία και θα μισοξάπλωνε πάνω μου καθώς όλοι θα 'χαν βολευτεί φύρδη μίγδην στο πάτωμα μπροστά στην τηλεόραση να δουν το *Γουόκερ, ο Ρέιντζερ του Τέξας*. Εγώ, ο κόπανος που καθόμουν μόνος μου στον καναπέ και κοίταζα τον φίλο μου κουβαρασμένο με τις ξαδέρφες του στο πάτωμα και σκεφτόμουν: Ρε φίλε, σε ποιον δεν αρέσει να τον λατρεύουν;

Λέω πως η κυρία Πέγκοτ έκανε το ένα και το άλλο, οπότε θα συνεχίσω να τη γράφω με το επίθετό της, γιατί η αλήθεια με κάνει να ντρέπομαι. Την έλεγα Μάμου. Ο Μάγκοτ την έλεγε έτσι, οπότε τον μιμήθηκα. Ήξερα ότι τα ξαδέρφια του δεν ήταν ξαδέρφια μου, κι ο κύριος Πέγκοτ δεν ήταν παππούς μου, οπότε τον φώναζα Πεγκ, όπως όλοι. Νόμιζα όμως ότι όλα τα παιδιά είχαν μια Μάμου, κι από δίπλα έναν κοινωνικό λειτουργό και τζάμπα σχολικό γεύμα και μια κονσέρβα λουκανικάκια σε σάλτσα που σου την έδιναν μέσα σε σακούλα να την πάρεις μαζί σου σπίτι τα Σαββατοκύριακα. Κάτι σαν κηδεμόνα, δηλαδή. Πού να έβρισκα άλλον; Δεν μπορούσε να παίξει τέτοιο ρόλο η Μαμά, μια ορφανή που το 'χε σκάσει από την ανάδοχη οικογένειά της. Ούτε η μητέρα του Μπαμπά-Φάντασμα, που ήδη αναφέραμε. Οπότε, έπρεπε να μοιραστώ τη Μάμου με τον Μάγκοτ. Η κυρία Πέγκοτ δε φαινόταν να 'χει αντίρρηση. Αν εξαιρέσουμε ότι κοιμόμουν στις Μαμάς, και ο Μάγκοτ είχε δικό του δωμάτιο στον επάνω όροφο του σπιτιού των Πέγκοτ, η γιαγιά του δεν έκανε διακρίσεις: τα

ίδια κέικ, τα ίδια καουμπούκια πουγκάμισα με κρόσσια στα μανίκια και για τους δυο μας, η ίδια μπουνιά με τις αρθρώσεις των δακτύλων της στον ώμο σου αν πέταγες καμιά βρυσιά, ή αν φορούσες το καπελάκι σου στο τραπέζι της. Δε λέω ότι χτυπούσε δυνατά, ποτέ τέτοιο πράμα. Αλλά, Χριστέ μου, πώς σε μαστίγωνε με τα λόγια της. Την κοίταζες, έτσι μικρούλα, σαν παραδοσιακή γιαγιά, με τα κοντά γκριζα μαλλάκια της, τα μαμαδίστικα τζιν και τα ίσια κίτρινα πέδιλά της και σκεφτόσουνα: Με τούτη εδώ μπορώ να κάνω ό,τι γουστάρω. Πού να 'ξερες. Αν σ' έπιανε να κλέβεις, ν' αντιμιλάς στους μεγαλύτερους σου, να βρίζεις τους καλύτερους σου, να σπας τις ντοματιές της ή να ρουφάς τη λακ των μαλλιών της από μια χαρτοσακούλα, η κυρία θα σ' έκανε να το μετανιώσεις πικρά.

Ήταν η μόνη που χρησιμοποιούσε το πραγματικό μου όνομα, που όλοι οι άλλοι το άφηναν να ξεχαστεί, συμπεριλαμβανομένης και της Μαμάς. Πολύ αργά συνειδητοποίησα, γύρω στα είκοσί μου, ότι σε άλλα μέρη οι άνθρωποι μένουν κολλημένοι στα ονόματα με τα οποία ξεκινούν τη ζωή τους. Πού να το ξέρω; Θέλω να πω, όλα αυτά τα Σνουπ Ντογκ, Νας, Σπυριάρης, δεν είναι ονόματα που τα δίνει μια μαμά. Απλώς υπέθετα ότι κάθε τόπος ήταν σαν τον δικό μας, την κομητεία Λη, όπου οι περισσότεροι έχουν παρατσούκλια κολλημένα πάνω τους αιώνια. Σόρτι ή Γκραμπ ή Τσεκάουτ. Δεν είναι απίθανο το Χάμβι να μην ήτανε Χάμβι από την αρχή. Ο κύριος Πέγκοτ έγινε Πεγκ αφότου του 'λιωσε το πόδι ένα απ' αυτά τα μηχανήματα για βίδωμα που χρησιμοποιούν στα ανθρακωρυχεία. Κάποιο παρατσούκλι σε βρίσκει και σ' ακολουθάει σαν σκυλί μέχρι τη μέρα που πεθαίνεις και μπαίνει στην εφημερίδα μαζί με το πραγματικό σου όνομα που οι πάντες το έχουν ξεχάσει. Κοιτάζοντας τη σελίδα με τις νεκρολογίες στην εφημερίδα, έχω σκεφτεί ότι τα περισσότερα απ' αυτά τα παρατσούκλια είναι εντελώς κακόγουστα. Ποιος θέλει να πεθάνει ως γερο-Στούμπι; Αλλά στην κανονική ζωή ένα παρατσούκλι δεν είναι δα και τίποτα σπουδαίο, μπορείς να ζητήσεις μια μπύρα για

τον Μάγκοτ, τον καλύτερό σου φίλο, και κανένα απ' τους δυο να μην το θεωρήσει αλλόκοτο.

Γι' αυτό και δεν ήτανε συνηθισμένο που η κυρία Πέγκοτ με αποκαλούσε με το βαφτιστικό μου όνομα, ενώ το 'χανε λησμονήσει όλοι οι άλλοι. Ντέιμον το μικρό, επώνυμο Φιλντς, όπως και της Μαμάς. Την ώρα που συμπλήρωνε τα έντυπα του νοσοκομείου μετά την επεισοδιακή γέννησή μου, είχε προφανώς τους λόγους της που δε με συνέδεσε με τον μπαμπά μου. Απ' ό,τι ξέρω σήμερα, δεν υπήρχε περίπτωση να το κάνει, αν και, μεγαλώνοντας, όσο αναπόφευκτο ήταν να βγάλω γένια, άλλο τόσο ήταν να του μοιάσω. Κι εκείνες τις μέρες, που η εμφάνισή της ήταν ακόμα το πιο βασικό στη στήλη με τα «συν» της Μαμάς και οι λέξεις «κακή επιλογή» δεν είχαν περάσει ακόμα στο λεξιλόγιό της, ίσως υπήρχαν κι άλλοι υποψήφιοι. Κανένα, όμως, διαθέσιμος να σηκωθεί σαν κύριος και να υπογράψει με τ' όνομά του. Ή να την πάει σπίτι από το νοσοκομείο. Αυτή η δουλειά, όπως και τα περισσότερα που είχαν να κάνουν με ιπποτισμό στη ζωή της Μαμάς, ανατέθηκε στον κύριο Πεγκ. Άλλο ζήτημα αν τα αναλάμβανε ευχαρίστως ή όχι.

Όσο για το Ντέιμον, εκείνη ήταν που διάλεξε για μένα τούτο το γλυκανάλατο όνομα τραγουδιστή από εφηβικό συγκρότημα. Μπας κι είχε την εντύπωση ότι θα προλάβαινε να μ' αποκόψει απ' το βυζί πριν ο κόσμος το μετατρέψει σε Ντίμον, δηλαδή Δαίμονα; Πολύ πριν πάω σχολείο, τα είχα ακούσει όλα: Δαιμονοστριγκλιά, Δαιμονόσπερμα. Αλλά μόλις απέκτησα τα μπρούτζινα μαλλιά μου και κάποιον τρόπο να φέρομαι, άρχισα ν' ακούω να με φωνάζουν Μικρό Κόπερχεντ, Μικρό Χαλκοκέφαλο. Να το ακούω από παντού. Και, υπ' όψιν, κανένα αγόρι που τρέχει αίμα στις φλέβες του δε θέλει να είναι Μικρό Οτιδήποτε. Συμβουλή σ' όποιον σχεδιάζει να ονομάσει το παιδί του Τζούνιορ: το να περάσει τη ζωή του ως νεότερος-εσύ, ως ο μίνι-εαυτός σου, θα είναι τόσο συναρπαστικό γι' αυτό όσο και το να βρει ξεραμένα σκατά πάνω στο χαλί.

Αλλά το να έχεις έναν διάσημο Μπαμπά-Φάντασμα ρίχνει σ' ένα τέτοιο όνομα διαφορετικό φως και δεν μπορώ να πω ότι μου ξίνιζε που με πρόσεχαν μ' αυτό τον τρόπο. Την ίδια περίπου εποχή που ο Μάγκοτ ξεκίνησε τα πειράματά του με τις μικροκλοπές στα μαγαζιά, εγώ είχα αρχίσει να γίνομαι γνωστός ως Ντίμον Κόπερχεντ. Δε γίνεται να το αρνηθείς, έχει κάποια δύναμη τούτο το όνομα.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 70 ΣΥΝΕΧΟΜΕΝΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΣΤΑ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

Σ' ένα μονόχωρο λυόμενο σπιτάκι, στους λόφους κάτω από τα Απαλάχια, μια νεαρή, ανύπαντρη, αλκοολική μητέρα γεννάει. Το μωρό της, ο Ντίμον, προβάλλει αβοήθητο στον κόσμο, σαν «μικρός, μελανιασμένος πυγμάχος», καθώς η μητέρα του είναι σχεδόν αναίσθητη από το ποτό. Για να επιβιώσει, θα χρειαστεί αυτό το πρώιμο αγωνιστικό πνεύμα. Και για να τα βγάλει πέρα με τη ζωή που τον περιμένει, θα επιστρατεύσει όλα του τα χαρίσματα: γοητεία, ευστροφία, και μερικά απροσδόκητα ταλέντα, νόμιμα και μη.

Σ' αυτή την απομονωμένη γωνιά της Βιρτζίνια, η φτώχεια και ο εθισμός στις ουσίες δεν είναι μακρινές έννοιες. Είναι παρούσες και τόσο φυσικές, όσο το γρασίδι που φυτρώνει παντού.

Για τον Ντίμον, γεννημένο στη «λάθος πλευρά της τύχης», η στοργή και η ασφάλεια που λαχταρά είναι τόσο απρόσιτες όσο και ο ωκεανός που ονειρεύεται να δει κάποια μέρα. Το ερώτημα είναι πόσο μακριά είναι έτοιμος να ταξιδέψει για να βρεθεί εκεί.

Πλημμυρισμένο από αλήθεια, θυμό και συμπόνια, το μυθιστόρημα της Κίνγκσολβερ είναι μια επική ιστορία αγάπης, απώλειας, θάρρους και δικαίωσης.

**Συναισθηματικά σπαρακτικό
και ανατρεπτικά δισκειδαστικό.**

THE SPECTATOR

Συναρπαστικό.

DAILY MAIL

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 29376